

Arrest

nr. 54 930 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 mei 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 augustus 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende op 22 oktober 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 21 mei 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 21 mei 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U bent minderjarig.

Uw vader I.(...) M.(...) (O.V. 5.045.756) diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 13 december 2000. In het kader van deze asielaanvraag werd op 27 september 2002 door het Commissariaat-generaal besloten tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Uw vader keerde niet terug naar de Russische Federatie. Uw vader diende een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 12 december 2005, en in het kader van deze tweede asielaanvraag werd op 16 mei 2006 besloten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Tijdens de oorlogen woonde u in Ingoesjetië. De laatste 3 jaar voor uw vertrek naar België woonde u in Grozny (Tsjetsjenië – Russische Federatie). U kende nooit problemen in de Russische Federatie. U hebt een normaal leven kunnen leiden in Tsjetsjenië (Russische Federatie), maar omdat uw ouders niet meer samen zijn en uw moeder een nieuw gezin had gevormd, besloot u dat u bij uw vader zou wonen.

U reisde vanuit Tsjetsjenië naar Polen. Uw paspoort werd er afgenomen en er werden vingerafdrukken van u gemaakt. U bleef één nacht in Polen en besloot naar België door te reizen. U kwam België binnen op 5 augustus 2008, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 22 oktober 2009.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart tijdens het interview voor het Commissariaat-generaal dat u nooit problemen kende in de Russische Federatie (CGVS, p. 7). U stelt verder dat u een normaal leven hebt kunnen leiden in Tsjetsjenië (Russische Federatie), maar dat u besloot om bij uw vader in België te gaan wonen omdat uw ouders niet meer samen zijn en uw moeder een nieuw gezin had gevormd (CGVS, p. 7). U geeft bovendien expliciet aan dat u niets vreest in het geval u zou moeten terugkeren naar de Russische Federatie (CGVS, p. 9) Concluderend kan dan ook gesteld worden dat in uw hoofd geen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat in het kader van uw vader, I.(...) M.(...) (O.V. 5.045.756), werd besloten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Ik wijs u er echter op dat elke asielaanvraag op zijn individuele merites wordt beoordeeld en dat bovendien uit uw verklaringen blijkt dat u absoluut niets vreest in geval van terugkeer naar uw land (CGVS, p. 9), wat er toe doet besluiten dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten (een intern Russisch paspoort en een document waarin staat dat uw vader u als zijn kind erkent) bevatten informatie met betrekking tot uw identiteit en met betrekking tot de identiteit van uw vader, doch niet met betrekking tot uw concrete problemen. Derhalve wijzigen deze documenten niets aan bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zoals de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster voert verder een manifeste appreciatiefout aan alsmede de schending van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag).

Met betrekking tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling meent verzoekster dat zij wel degelijk gevaar loopt in de Russische Federatie. Verzoekster beweert dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar uitsluit van de vluchtelingenstatus, terwijl I. M., verzoeksters vader wel werd erkend als vluchteling bij de beslissing van 16 mei 2006. Door aan de vader het vluchtelingenstatuut te verlenen, erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat haar vader voldoet aan de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet aangezien zij risico loopt voor vervolging omdat de kenmerken die aanleiding geven tot vervolging in hoofde van haar vader wél aanwezig zijn waardoor de vervolgende instantie de geciteerde kenmerken aan verzoekster zou kunnen toeschrijven. Volgens verzoekster blijkt uit het gehoorverslag, waarvan ze een fragment citeert, dat zij uit vrees voor vervolging de voorbije jaren onder de naam van haar moeder en niet die van haar vader door het leven ging. Verzoekster voegt eraan toe dat het risico op mogelijke problemen ongetwijfeld stijgt naarmate verzoekster ouder wordt.

Vervolgens verwijst verzoekster naar de CEDOCA-informatie die zich in het administratief dossier bevindt, met name het rapport over de veiligheidssituatie in Tsjetsjenië. Verzoekster besluit uit dit rapport dat er wel degelijk mensenrechtenschendingen plaatsvinden waardoor verzoekster valt onder de categorie 'risicogroep' die een gegronde vrees kan hebben om het slachtoffer te worden van persoonlijke vervolging. Verzoekster oppert dat zij tijdens de oorlog in Tsjetsjenië gevlucht was naar Ingoesjetië en uit het rapport blijkt dat teruggekeerde vluchtelingen wel degelijk het slachtoffer kunnen worden van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoekster haalt een passage aan uit het CEDOCA-rapport over terugkeerders en besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste beoordelingsfout heeft begaan en haar moeilijkheden ten onrechte heeft geringschat. Verzoekster stelt dat zij om evidente redenen niet meer kan terugkeren naar Tsjetsjenië waar haar veiligheid niet gegarandeerd is.

Vervolgens citeert verzoekster artikel 48/4 van de vreemdelingenwet waarbij zij stelt dat zij beantwoordt aan artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet omdat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het slachtoffer zou kunnen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, in casu, niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.3. De bestreden beslissing is vooreerst gestoeld op de vaststelling dat de complexe situatie in Tsjetsjenië noopt tot een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming. Er werd vastgesteld dat verzoekster verklaarde nooit problemen te hebben gekend in de Russische Federatie en dat ze besloot om bij haar vader in België te gaan wonen waardoor er in haren hoofde geen gegronde vrees voor vervolging en geen reëel risico op ernstige schade kan worden aanvaard. De commissaris-generaal wijst erop dat de erkenningsbeslissing van haar vader gebaseerd is op de individuele merites van zijn asielaanvraag. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet werd in de bestreden beslissing geconcludeerd dat de situatie in Tsjetsjenië niet van aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat de beslissing geen uitsluiting uit de vluchtelingenstatus inhoudt, zoals verzoekster in haar middel voorhoudt, doch de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster zowel bij haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken als bij haar gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aangegeven dat de wens om bij haar vader te wonen het motief vormde om uit haar land van herkomst te vertrekken, waar zij nooit problemen heeft gekend en niets te vrezen heeft (stuk 9, Vragenlijst 22/10/2009, p. 2; stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/05/2010, p. 7).

2.6. In haar verzoekschrift tracht verzoekster te argumenteren dat haar bepaalde kenmerken die aanleiding zouden kunnen geven tot vervolging worden toegeschreven zoals vermeld in artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster tracht dit aan te tonen door te verwijzen naar het feit dat zij de laatste jaren onder de naam van haar moeder door het leven ging uit vrees voor vervolging. De Raad merkt op dat verzoekster slechts in haar verzoekschrift voor de Raad voor het eerst melding maakt van eventuele toegeschreven kenmerken die tot een vervolging aanleiding zouden kunnen geven. Bovendien staat verzoekster geenszins deze beweerde vervolging omwille van haar vader en al helemaal niet omwille van het dragen van diens naam. Verzoekster maakt niet concreet aannemelijk dat de omstandigheid dat een familielid als vluchteling werd erkend relevant is in het kader van het onderzoek van haar asielaanvraag (cf. RvS 9 december 2004, nr. 138.139; RvS 23 oktober 2001, nr. 100.111). Tenslotte dringt zich de vaststelling op dat verzoeksters mededeling dat zij uit vrees voor vervolging de laatste jaren onder haar moeders naam door het leven ging niet in overeenstemming is met haar eerdere verklaringen, aangezien zij stelde: *"Ik heb steeds de familienaam van mijn moeder gedragen (...)"* (stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/05/2010, p. 7), en uit niets blijkt dat zij deze naam droeg om aan vervolgingen te ontsnappen. Ook verzoeksters blote affirmatie dat het risico op problemen zou stijgen naarmate verzoekster ouder wordt, wordt geenszins met concrete gegevens onderbouwd. Verzoeksters betoog laat niet toe te besluiten dat zij op basis van toegeschreven kenmerken in de zin van artikel 48/3, §5 van de vreemdelingenwet een gegronde vrees voor vervolging kan doen gelden.

2.7. Verzoeksters verwijzing naar de mensenrechtenschendingen en de risico's voor teruggekeerden in Tsjetsjenië uit de aan het administratief dossier toegevoegde CEDOCA-informatie (stuk 13, Landeninformatie, SRB Russische Federatie, "Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië"), kan niet gelden als bewijs van een individuele gegronde vrees voor vervolging. De informatie bevat een beschrijving van een algemene situatie en wordt door verzoekster niet op haar individuele situatie betrokken (cf. RvS 24

januari 2007, nr. 167.854). De vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. Ook wat de subsidiaire bescherming betreft rust de bewijslast op de asielzoeker. Deze moet aan de hand van concrete elementen aantonen dat hij beantwoordt aan de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij moet dus aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Verzoekster beperkt zich tot de hypothetische bewering dat zij bij een terugkeer naar Tsjetsjenië het slachtoffer zou kunnen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De Raad merkt op dat deze beweringen voor het eerst geuit worden in het kader van onderhavig verzoekschrift en niet in het minst met objectieve gegevens worden onderbouwd. Verzoeksters beweringen volstaan niet om een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

2.9. De Raad stelt op basis van verzoeksters eigen verklaringen vast dat er in casu sprake is van een louter instrumentele aanwending van de asielprocedure als alternatief voor een afgewezen gezinsherenigingsaanvraag (zie stuk 4, gehoorverslag CGVS 04/05/2010, p. 7). Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk gemaakt. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoekster toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN